

Adventi füzet

Ifjúságpasztorációs Iroda
Szeged, 2017

Szerkesztette:
egyetemisták, katekéták, világi apostolok
és papok gondolataiból
Jancsó Mária és Kónya Mihály

Lektorálta:
Szűcs Klára és Ráfiné Gáspár Annamária

Ha a napi gondolatokat elektronikus levél formájában szeretnéd megkapni, akkor keresd fel a weboldalunkat:
www.ipcszeged.hu Adventi füzet 2017 menüpontot
vagy a
<https://www.szepi.hu/mailman/listinfo/uzenet> oldalt!

Örömmel olvasnánk észrevételeidet, ha elküldenéd a következő e-mail címre: ipc.szeged@gmail.com

Készült a Szeged - Csanádi Egyházmegye
Ifjúságpasztorációs Irodájának gondozásában
1000 példányban.

Betlehemi kellékek: Pólya és Jászol

Milyen jó volt Jézusnak a Szent Szűz szíve alatt a meleg és puha „otthon”! Szíve anyja szívének ritmusát veszi át, neki csak növekednie kellett. És eljött a születés az éjszakája. Vége a meleg otthonnak. Egy hideg és sötét istálló veszi körül. Hogy kell a meleg pólya és az édesanya ölelése!

Magamban hallom évtizedekkel későbbi mondatát:

„Bármit teszten az emberek közül, akár a legkisebbeknek, nekem teszitek.”

Látom a szülés előtt megölt picik taborát, s halom: velem teszitek. Látom az édesanya emlőjén szeretetet és táplálékot kapó, szuszogó kicsit. Velem teszed.

Ott vannak a csontra-bőrre aszalódott, éhes gyermekek. Teréz anya által utcán talált, kidobott gyermekek, olykor csecsemők. Velem tettétek! Ott vannak a minden drágával felruházott kicsik, csak éppen nincs „ideje” a szülőknek velük foglalkozni, szeretetet adni, mert leköti őket a munka, a társaság, az ital vagy drog... Nekem nem tettétek... Hány helyen megtanul egy gyermek viccesen trágár mondatokat, de szívből jövő Istent dicsérő imát nem. Mária engem megtanított imádkozni. Menyeyei Atyám várta is. Drága SZÜLŐK, amit tesztek, Nekem teszitek.

Nem sok minden van az „istálló-szülőszobában”, de egy jászol azért akad. Mária szíve majd megszakad, csak ennyit tud nyújtani, de hozzáadja anyai meleg szeretetét is. Érdekes, hogy a pásztoroknak ez lesz a jel, amiről felismerik.

Nézzetek Engem itt! Szegény vagyok, csak jászol van itt, az sem az enyém. A pásztorok ezt-azt hoznak, hogy édesanyámnak legyen teje engem megetetni. És nézzetek szét ott, ahol ti laktok! Kényelem, ág, takaró, ó mennyi ruha, étel a hűtőben, drága ajándék, talán nem is a szív szeretetéből, csak szokásból, meg hát ők is adnak. És nézzetek ki a ti kis világotokon túlra! Hány hideg szoba, vásott ruha, cipő. Nincs villanyfény, mert nincs pénz a villanyóraba kártyát venni, hogy legalább ma világos legyen. Talán egy pár falat kenyér adódik még, de a gyerekeknek legalább néhány szem szaloncukor, az most sincs. És mosoly, öröm, ének, ima? Az sincs, a szegénység azt is felélte. Koldus és királyfi régen mese volt. Talán életforma lett? Nem lehetne szebbé tenni sokak, mások karácsonyát nektek is?

Advent? Pólya? Szeretet. Mécs versét érdemes elolvasni. (Anyá kell.)

Advent? Jászol? Nézd otthonodat és a nélkülözőkét!

Ne feledd, bármit teszel egynek az emberek közül, Nekem teszed!!!

Gyulay Endre

Emléknap: Xavéri Szent Ferenc áldozópap

Iz 63,16b-17.19b; 64,1.2b 3-8;1Kor 1,3-9; Mk 13,33-37

„Elfonnyadtunk, mint a falevél, és gonoszságaink elsodortak, mint a szél.” (Iz 64,5b)

Képkeret – kép nélkül nem sokat ér. Pont a lényeg hiányzik. Senki sem tart üres képkeretet a falon, vagy ha igen, akkor elég furán gondolkodik az illető.

Az adventi idő is egy keret. Ha nem töltjük meg, akkor pusztán keret marad. Ha az advent nem szól másról, csak bevásárlásról, forralt borozásról és zajongásról, akkor olyanok vagyunk, mint akik egy üres képkeretet őriznek a falon. Ha az advent nem az elvonulásról, nem a lelki készülődésről és a bűnbánatról szól, akkor bármennyire is megható, az csupán egy külső keret marad, miközben a lényege kimarad.

Nemrég végigmentem egy kertvárosi részen, és a kertes házak közül nem egy ki volt díszítve csillogó-villogó égőkkel. Egyik másik ház udvara szinte vakítóan fénylett.

Az advent itt kezdi értelmét veszíteni. Az ugyanis nem a fényességről és csillogásról szól, hanem arról, hogy sötét van, hideg van, misére megyünk,

bűnbánatot tartunk, így készülünk Jézus születésének ünnepére.

A fényt, a csillogást azért kell megvonni magunktól az adventben, hogy karácsonykor annál nagyobb ünnepélyességgel lobbanhassanak fel a fények, melyek azt hirdetik, hogy eljött közénk a világ világossága: a Názáreti Jézus.

A kérdés az, hogy ebben az időben le tudok-e mondani Jézusért a mulatozásról, a lázas bevásárlásról, a csillogásról, és képes vagyok-e csendesen, bűnbánatban készülődni?

Ez nem ünneprontás, hanem pont így adjuk vissza az ünnep és az adventi készülődés igazi lényegét.

Iz 2,1-5; Mt 8,5-11

„Rajta, menjünk fel az Úr hegyére, Jákob Istenének házához, hogy tanítson minket útjaira, és így az ösvényein járassunk.” (Iz 2,3)

Az Izajás próféta jövendölésében leírt utolsó idő itt van: ez a mennyek országa. Mindnyájan meghívást kaptunk, hogy együtt menjünk fel az Úr hegyére; vágyunk rá, hogy tanítson minket, hogy annak ösvényein járassunk, aki maga „az út, az igazság és az élet.” (Jn 14,6)

A mennyek országa már itt van: bennünk és közöttünk (Lk 17,20-21). Nagyobb minden evilági hatalomnál, ahogy a kafarnaumi százados életében is láthatjuk. Habár ő Heródes Antipász szolgája, mégis oda tud, és oda akar menni Jézushoz, akit „Uram”-nak szólít (~*Kyrie*, ami Isten nevének szinonimája): hitvallás ez tőle, amelyben Jézust Krisztusnak vallja meg. Valamint tanúságtétel emberszeretetről, hiszen mindent megtesz a (rab)szolgája gyógyulásáért, és bűnbánatáról, hiszen beismeri Krisztus előtt méltatlanságát.

Neked ki az Urad? Hiszel-e Jézusban, aki az Úr, aki azért jött, hogy összegyűjtsön a mennyek országába?

Iz 11,1-10; Lk 10,21-24

*„Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és okosak elől, és kinyilvánítottad a kicsinyeknek.”
(Lk 10,21)*

Az Ószövetség idején a prófétákat Isten különös kegyelmével és tehetséggel áldotta meg, hogy az Ő üzenetét nagyszerű erővel és sűrűséggel jelenítsék meg. Így tesz a mai olvasmányban Izajás próféta is. Egyszerre festi le az ember legmélyebb vágyát az Igaz iránt; és mutatja be Istennek az erre adott választ. A Jóság, amelyet Izajás próféta képei láttatnak velünk, végül győzedelmeskedni fog.

Talán erre a világra gondolt Krisztus Urunk is, amikor felujjongott a Szentlélekben. Olyan állapot ez, amelyet mi már el sem tudunk képzelni: csak az egészen kicsi gyermekeknek adatik meg, hogy lásák – és azoknak, akinek Jézus meg akarja mutatni. Amikor pedig „külön a tanítványokhoz” fordul, különösen is hozzánk szól intése. Hitünk alapja az a kegyelem, amelyben Isten megmutat magából valamit. Különleges és nagyszerű dolog ez, nem magától értetődő: becsüljük hát meg, és adjunk hálát érte – ha kell, szóval is, de még inkább életünkkel. Hiszen: „sok próféta és király akarta látni, amit ti

láttok és nem láttá, hallani, amit ti hallotok és nem hallotta.” /Lk 10, 24./

Hogyan adunk hálát mindennapjainkban hitünkért és az abból fakadó kegyelmekért?

DECEMBER 6.

1. ADVENTI HÉT SZERDA

Választható emléknap: Szent Miklós

Iz 25,6-10a; Mt 15,29-37

„Ették mindannyian, és jóllaktak.” (Mt 15, 37)

A két szentírási szöveg közös pontja a lakoma, ahova Isten hív minket, ahol Ő a házigazda. Az olvasmányban, ahogy Isten a minden nemzetnek rendezett bőséges lakomán „leveszi a leplet”, úgy elveszi a bűneinket is. Majd „eltávolítja a halált és letörli a könnyet minden arcról”. Jézus is ezt tette, mielőtt megvendégelte a tömeget, meggyógyította a betegeket, és a szomorúság, a keserűség könnyeit a boldogság könnyeivé változtatta. Ezután, mivel megesett a szíve a sokaságon, megvendégelte őket hét kenyérből és apró halakból, és mindnyájan jóllaktak. Biztos vagyok benne, hogy nemcsak testileg, de lelkileg is.

Vajon mi jóllakatjuk-e felebarátainkat?

Ma ülünk le egy felebarátunkkal, és együnk együtt vele! Ma ne sajnáljunk szeretetünkől és odafigyelésünkől is adni, hogy felebarátunk ne csak testileg, de lelkileg is jóllakhasson!

DECEMBER 7.

1. ADVENTI HÉT CSÜTÖRTÖK

Emléknap: Szent Ambrus püspök és egyháztanító

Iz 26,1-6; Mt 7,21. 24-27

„Bízatosok az Úrban örökkön-örökké, mert az Úr örök Kőszikla!” (Iz 26, 4)

„Az Ő neve bátya, erős vár, az igaz Hozzá fut, és megmenekül.”- énekeljük. Vajon értjük ennek a gyermekdalnak az üzenetét?

Hétköznapiainkban sokszor hagyjuk, hogy a problémáink, nehézségeink elrontsák a kedvünket. Úgy érezzük, nincs kiút az adott helyzetből. Van, hogy inkább feladjuk, és magunkba temetkezünk. Pedig nem kellene, hiszen van megoldás. Mégpedig Jézus!

Ő nem ad számodra olyat, amit ne tudnál kezelni. Miért idegeskedsz rajta? Bíz Benne! Ő a kőszikla, a legerősebb bátya az életedben, melyet senki le nem dönthet!

Mit teszel tehát? Még ma megmondod Istennek, hogy nagy problémád van, vagy pedig a problémádnak mondod meg, hogy van egy nagy Istened?

A döntés a te kezdedben van. Fuss Őhozá, és megmenekülsz!

Boldogságos Szűz Mária szeplőtelen fogantatása

Ter 3,9-15.20; Ef 1,3-6.11-12; Lk 1,26-38

„Áldottabb vagy te minden asszonynál!” (Lk 1,28)

Azt mondják, az egyik legerősebb kötődés anyá és gyermeke között alakul ki. Ezért fordul a gyermek szívesebben az édesanyjához, ha valami gondja-baja van. De minden anyá közül kiemelkedik egy nő, akit Isten megáldott már születése előtt, és megóvott az áteredő büntől, vagyis „szeplőtlenül fogant”. Akit Isten kiválasztott, hogy a megváltás művében részt vegyen, és istenszülő legyen. Akit Isten minden keresztény anyjává tett. Ő volt Szűz Mária.

Őt minden bajunkkal felkereshetjük, és kérhetjük segítségét. Egy anyá a sokadik szolongatásra vagy a folyamatos nyaggatás miatt elveszti a türelmét. De Szűz Mária nem ilyen. Ő mindig örömmel meghallgatja kéréseinket, és közbenjár értünk.

Van-e olyan dolog, amit a saját édesanyánknak nem mondunk, vagy nem mondhatunk el? Ha van, azt tárjuk bátran Égi Édesanyánk elé, aki meghallgat, és sokkal jobban tud segíteni bárkinél. Mert Mária áldottabb minden asszonynál.

Választható emléknap: Szent Juan Diego Cuauhtlatoatzin, guadalupe-i látnok

Iz 30,19-21. 23-26; Mt 9,35 - 10,1.6-8

„...hirdette országa örömhírét, és gyógyított minden betegséget, minden gyengeséget.” (Mt 9,35b)

Jézus arra hív bennünket, hogy az öröm hírnökei legyünk. Az Ő szeretetének fénye maga az öröm, amely felmelegíti a szíveket, amely gyógyír a betegségre, a gyengeségre.

Hogyan lehetünk az öröm hírnökei, különösen most, az adventi várakozás pillanataiban?

Úgy, hogy megpróbálunk kicsit elcsendesedni és meghallani a szívünk hangjait, mint egy tükört tartva magunk elé. Ez a tükör, az öröm tükré, amely segít abban, hogy a harag, ellillanjon, a hamisság igazsággá változzon, az ellankadás tovaszálljon és megérezzük az újrakezdettség lehetőségét, és így a szívünk újra tud adni szeretetet, örömet a másik embernek.

Sajnos az ember sokszor találkozik azzal a szorongató érzéssel, hogy nem tud elcsendesedni, nem találja meg önmagában a békét, a szeretetet, és így az örömet sem.

De a Kisdéd születésének örömhíre reményt kell, hogy gyújtson a szívünkbe! A kis Jézus szeretetének

fényét, az örömet másokra kell sugározni, hogy az Isten Országá már itt a Földön az Öröm Országá lehessen!

Kész vagy arra, hogy ma elcsendesedj néhány percre, és belenézzél az önmagad elé tartott tükörbe? És mindabban, amit látsz benne, felfedezd az öröm forrását és a továbblépés lehetőségét?

Iz 40,1-5.9-11;2Pét 3,8-14; Mk 1,1-8

„Készítsetek utat az Úrnak a pusztában, egyengessétek Istenünk ösvényét a sivatagon át.” (Iz. 40,3)

A 2010-ben megjelenő Vándorúton (The Way) című filmben egy kaliforniai orvos fia elindul a híres El Camminon és a franciaországi Pireneusokban, egy viharban életét veszíti. A kaliforniai orvos Franciaországba, St. Jean Pied de Portba utazik a fia maradványaiért, hogy elintézzze a formaságokat. Ám ahelyett, hogy ezután hazatérne, elhatározza, hogy beteljesíti a fia vágyát, és végigjárja a zarándokutat. Tom rájön, hogy az utazását tekintve nincs egyedül. A világ minden részéből érkező zarándokokkal találkozik, akik a saját problémáikra, életük értelmére keresik a választ. Ahogy szép lassan gördül a történet, úgy derülnek ki az útítársak gondjai, múltjuk sötét darabkái kerülnek elő szinte a semmiből, és pont ezek a nehézségek kovácsolják vándorainkat egyre összetartóbb és lelkesebb kis csapatává. Noha nem kapnak választ életük értelmére, az út végére érve mégis átmennek egy belső folyamaton, amely változást hoz életükben.

A mi életünkben is az út jelképszerűsége összefügg a léttapasztalatunkkal. Az útnak van kezdete és vége, van kiindulási pontja és végcélja. A Szent-

DECEMBER 10.

ADVENT 2. VASÁRNAPJA

írásban is számos jelentésével is találkozunk: görbe út és egyenes út, bűnösök és igazak útja, hazugság és igazság útja, Isten útja és az ember útja – hogy csak néhányat említsünk. Mi egész életünkben úton vagyunk Isten felé. Jézus Krisztus nem csak beszél az útról, hanem meg is mutatja magát az utat:

„Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn. 14,6)

Amikor Isten megszólít, arra hív, hogy induljunk el vele az úton. Keresztelő János arról prédikál, hogy ha visszatérünk Isten útjára, elnyerjük bűneink bocsánatát. Ez a megtérés. Az advent is erről szól. Megtérni, azt jelenti, hogy irányt változtatok, megfordulok, és újra indulok. Nekem, bennem kell, hogy valami változzon! Valamit megbánni teljes szívből úgy lehet, ha azért bánom meg amit tettem, mert helytelennek, rossznak tartok valamit, és azt jóváteszem! A bűnbánatban elismerem a vétkeket is, az esetlent bennem, és ki is mondom, szembe nézek vele! Milyen csodálatos Istentől, hogyha ráléptem a megtérés útjára, akkor mindig ad lehetőséget az újrakezdésre! Tiszta lappal újra kezdhetek, újra és újra felállhatok és elindulhatok felé.

Minden évben elérkezik advent, hogy felszítsa lelkünkben az Isten utáni vágyakozás, várakozás tüzét. Ez több mint egy szokványos szülinapra való előkészület. Nem új utak kellene Isten felé, hanem

DECEMBER 10.

ADVENT 2. VASÁRNAPJA

rá kell találnom újból arra az útra, melyen Ő elének jött.

Van bátorságom rálépni erre az útra? Nem feledhetem el, hogy én is útkészítő vagyok!

Iz 35,1-10; Lk 5,17-26

*„Ámulat fogta el mindnyájukat, és dicsőítették az Istent, (...) és ezt mondták: Csodálatos dolgokat láttunk ma!”
(Lk 5,26)*

Nem mindig vesszük észre, hogy az életünk tele van csodákkal. Elfelejtjük, hogy nem csak az a csoda, ha egy vak visszanyeri látását, vagy egy halálos beteg hirtelen meggyógyul. A csodák benne vannak a mindennapjainkban, egy mosoly egy másik embertől is képes velünk „csodát tenni”. Ha figyelsz arra, hogy mások napját szebbé tedd, akkor neked is boldogabb lesz a napod. Isten körülöttünk és bennünk van, csak fel kell fedezni a természetben vagy egy másik emberben a jelenlétét.

Vajon te felfigyelsz-e az életed apró csodáira?

Választható emléknap:

a Guadalupei Boldogságos Szűz Mária

Iz 40,1-11; Mt 18,12-14

„Ha egy embernek száz juha van, és egy eltéved közülük, nem hagyja ott a hegyen a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elveszettet?”(Mt 18,12)

A Jópásztor kockáztat, és otthagyja a kilencvenkilencet csak azért az egy bárányért. Matematikailag ez nem érne meg neki, de mégis megteszi. Lehet, hogy meg sem leli az elkóborolt bárányt, lehet, hogy a többi kilencvenkilenc addig szétszéled. De ha megleli, jobban örül annak az egynek, mint a többi kilencvenkilencnek.

Te mernél kockáztatni? Lehet, hogy neked nincsenek juhaid, de eltévedt emberek vannak körülötted. Vannak olyanok, akiknek igenis a Te segítséged kell. Merj segíteni, lépni a többi ember felé! Lehetséges, hogy nincs arra lehetőséged vagy affinitásod, hogy hatalmas dolgokat tudj véghezvinni a mai nap, de minden kicsiben kezdődik. Továbbá hidd el, neked is hatalmas öröm lesz a szívedben utána, mint a Jópásztorunknak!

Mersz ma kockáztatni?

DECEMBER 13.

2. ADVENTI HÉT SZERDA

Emléknap: Szent Lúcia szűz és vértanú

Iz 40,25-31; Mt 11,28-30

*„Erőt ad a fáradtaknak, és gyámolítja a kimerültet.”
(Iz 40,29)*

Véget ért a napi munka. Fáradtan, éhesen, zúgó fejjel érkezem haza ismét. Lepakolom a holmimat és kimerülten rogyok le a kanapéra. Olyan jólesik a csend! Meggyújtom a gyertyát, a feszület mellé húzódok, és megpihenek. Igyekszem éber és figyelmes maradni: keresni önmagamban azt a gyengéd és szelíd hangot, amit a kereszten függő Krisztus békéje áraszt felém a félhomályban. „Gyere, pihenj meg nálam!” – Ebben a meghitt pillanatban nem kell teljesítenem. Átadhatom önmagam és az egész napomat neki. Szép lassan értelmet nyernek a dolgok, a nap történései ajándékká válnak, és újra Krisztus fényében láthatok, tanulhatok és erőt gyűjthetek a következő naphoz.

Keresem-e rendszeresen azokat a pillanato-
kat, amikor csendben időzhetek az Úrral? Törek-
szem-e arra, hogy felajánljam neki napjaim gond-
jait és örömeit?

DECEMBER 14.

2. ADVENTI HÉT CSÜTÖRTÖK

Emléknap: Keresztes Szent János áldozópap és egyháztanító

Iz 41,13-20; Mt 11,11-15

*„Mert én az Úr, a te Istened, én ragadtam meg jobbodat. Én
szólok hozzád így: Ne félj! Én megsegítelek.” (Iz 41, 13-14)*

Kedves Testvérem, ne félj!

A félelmek, szorongások mocsara olyan hely, mely szomorúvá teszi az ember szívét. Nyomasztó kétségek kerítenek hatalmukba. Bizalmatlanság és magány lesz az osztályrészed. A félelemben való élet megfoszt téged minden boldog pillanattól, melyet megélhetnél, melyet az Úristen neked szán.

A keresztény élet velejárója a bizalom, bátorság, boldogság a jelenben és a jövőben. Nyugodtan bízd rá magad Istenre, hiszen az Ő ígérete örök, megmásíthatatlan. Az Ő karja megragad, kihúz a félelem, posványából. Megsegít a bajban, gyámolod a szenvedésben.

**Te mit választasz: a félelem nyomorúságát,
vagy az Úristen gyámolító szeretetét, gondoskodó,
védelmező akaratát?**

Iz 48,17-19; Mt 11,16-19

„Bárcsak ügyeltél volna törvényemre, akkor boldogságod hasonlítana a folyóhoz, és igazságosságod a tenger hullámaihoz.” (Iz 48,18)

Manapság oly könnyű véleményt mondani, kritizálni másokat. S mindezt gyakran írásban, privát vagy akár nyilvános üzenet formájában az interneten is... Az efféle igazságosztás inkább hasonlít egy lavinához, mint a tenger hullámaihoz.

Nem az a baj, ha őszinték vagyunk, hisz Isten is a gyermekeket emeli ki. Nem véletlen. A gyermeki őszinteség a legtisztább. Mennyei Atyánk a tiszta szeretetre, az elfogadásra szólít fel bennünket, s ehhez minden segítséget meg is ad.

Akinek van füle, hallja meg! –olvashatjuk Máté evangéliumában. Vegyük észre azt a támogatást, mellyel Isten megkönnyíti mindennapjainkat. Ha megtapasztaljuk jóságát, szeretetét, ne szégyelljük azt bevallani magunknak, a környezetünkben élőknek. Lehet, hogy ők épp csak erre várnak, hogy valaki megerősítse bennük az érzést, amelyben eddig kételkedtek.

Ma tedd fel magadnak a kérdést: meghallom-e Isten tanító szavát? Hagyom-e magam jámborrá tenni? Merem-e járni a nekem szánt utat? Mint folyó siet a tengerhez, sietek-e én továbbadni az Ő tanítását?

Sir 48,1-4.9-11; Mt 17,10-13

„A szava lángolt, mint a fáklya.” (Sir 48,1)

A mai nap törekedj Isten igéjét hirdetni, ne Te legyél a központ, hanem az ige! Próbáld Illés próféta lelkesedésével az Urat dicsérni! Ne várj nagy és gyors eredményeket, hanem légy türelmes és odaadó! Ha az életed része a mindennapi ige, akkor fáklya tudsz lenni mások számára is.

Válasz egy pár embert a környezetedből, és küldd el nekik üzenetben a kedvenc Szentírási részedet, megmutatva ezzel is az ige fontosságát és erejét.

*Iz 61,1-2a.10-11; Lk 1,46-54;
1Tessz 5,16-24; Jn 1,6-8.19-28*

*„Az Úr Lelke nyugszik rajtam. Azért kent föl az Úr és küldött engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek...”
(Iz 61,1a)*

Izaiás küldetésének célja, hogy vigasztalja, örömmel, lelkesedéssel töltsse el a babiloni fogságból hazatérteket. Ezek a szavak Izaiás próféta tapasztalatáról, meghívottságáról és küldetéséről is szólhatnak, de megadják a lehetőséget, hogy bárki felismerhesse benne Istenhez való viszonyát. A názáreti zsinagógában Jézus önmagára alkalmazza a messiási ígéretek tartalmazó jövendölést. Párhuzamot, folytatást talál a Jordánban történő alámerülésének élményével és saját küldetésével: Isten tevékeny, gondoskodó, megőrző szeretetét akarja megjeleníteni a világban.

Hogyan, milyen jelek által tapasztaltam meg, élem meg Isten felém irányuló, nekem szóló szeretetét?

Milyen válaszra késztet, mire hív, mit sugall? Mikor tapasztaltam azt, hogy a lelkem mélyéig megérint a szeretetéből fakadó öröm?

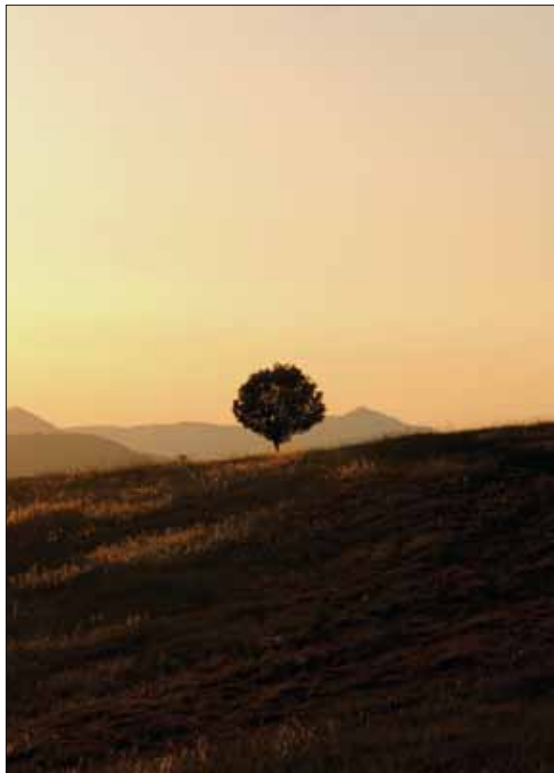
Mit jelent számomra ezt a kijelentést hallani Istentől? „Látom makacsságodat is és a változással szemben mutatott ellenállásodat, de akár az örökkévalóságig

DECEMBER 17.

ADVENT 3. VASÁRNAPJA

is hajlandó vagyok várni, ha neked olyan sok időre van szükséged, hogy válaszolni tudj szeretetemre.”

(Philip St. Romain)

DECEMBER 18.

3. ADVENTI HÉT HÉTFŐ

Jer 23,5-8; Mt 1,18-24

„Íme, a Szűz méhében fogan és fiút szül, és a nevét Emánuelnek fogják hívni” Ez azt jelenti: Velünk az Isten.”
(Mt 1,23)

Uram, Te elküldted az ég királyát a földre, hogy megváltásunk legyen. Add, hogy el tudjunk csendesedni a világ zajában, és tisztítsuk meg szívünket! Töltsön el bennünket a szeretet és a béke! Szűz Mária boldogan mondott igent a Szabadítóra. Őrizte, óvta magában az Igét, és azon munkálkodik, hogy egy lélek se vesszen el. Szent Józseffel példát ad a ma emberének is. Teljünk csordultig mi is azzal az örömmel, amellyel Ők várták Jézus születését! Égjen bennünk is a vágy, hogy befogadjuk Krisztust!

Elmélkedjünk! Milyen személyes kapcsolatunk van égi Édesanyánkkal, és tudunk-e mi is örömmel igent mondani Isten hívó szavára?

Bír 13,2-7.24-25a; Lk 1,5-25

„Boldog, aki hitt annak a beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!” (Lk 1,45)

Gyakran előfordul, hogy a mindennapok forgatagában szem elől tévesztjük a legfontosabb célt, és nem figyelünk arra a hangra, amelyen az Úr szól hozzánk. Az ünnepek előtti időszak kiváló lehetőség arra, hogy az ember egy kicsit elcsendesüljön, magába nézzen, és az isteni hangra figyeljen. Advent a várakozás ideje, a csendé, a figyelemé és a bizalomé.

Erzsébet szavai nyomán azon is elgondolkozhatunk, bízunk-e eléggé Istenben, türelmesek vagyunk-e, és képesek vagyunk-e várni? Mindennek eljön az ideje. Érdemes átgondolni azt is, hogy képesek vagyunk-e a jelenben élni, vagy mindig csak türelmetlenül várjuk a következő dolgot, amit csinálnunk kell, vagy éppen a nap végét. Mindkettő el fog jönni... Itt az idő bízni abban, hogy jó helyen vagyunk, és minden, amit az Úr nekünk szánt, el fog érkezni.

Mi az, amit nekem mond az Úr? Mi az, amit nehezemre esik türelmesen kivárni?

Iz 7,10-14; Lk 1,26-38

“Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.” (Lk 1,38)

Egy kis városkában élő, szegény, egyszerű, tiszta lelkű fiatal lány, Mária példamutató hite és igeneje által teljesül be a Messiási ígélet, amire az egész emberiség várt. Mária nyitott szívvel élt, meghalotta az angyal köszöntését. Elfogadja a rábízott, lehetetlennek látszó küldetést, bízik Isten szeretetében és ujjongó örömmel telik el a lelke. Megfogamhében Jézus, a Magasságbelinek Fia.

Az én életem fogantatásának pillanatát is átjárta Isten teremtő ereje és szeretete, engem is halhatatlan, szabad akaratú személynek akart, küldetést bízott rám az üdvösségtörténetben.

A kérdés, hogy figyelek-e és mit válaszolok az Isten által személyesen hozzám küldött angyal üzenetére? Elfogadom-e saját magamat, családomat és embertársamat?

Imádkozd a rózsafüzért, közben szemléld Máriát és Jézus egyszerű evangéliumi életét, alázatát, elfogadó és gyógyító szeretetét. Engedd, hogy szeressenek, és kérd a kegyelmet, hogy az legyél, akinek Isten teremtett, azért, hogy megtedd azt, amire teremtett.

DECEMBER 21.

3. ADVENTI HÉT CSÜTÖRTÖK

Én 2,8-14 vagy Szof 3,14-18a; Lk 1,39-45

*„...hadd lássam arcodat, hadd halljam hangodat!”
(Én 2,14)*

Ma van a téli napforduló ideje. Éppen elkezdődött a tél. Hó alatt a szőlő még csak álmodja virágainak illatát, a füge meg a gyümölcsét. Nem túlzás, hogy máris a kikeletet dicsérjük? Nem, mert az Ígéret hamarosan beteljesedik. Közel van Ő, kinek hangjára válaszol a gerle és előbújnak a virágok. Mosolya dermedt szívünket is új életre kelti.

Kaniziusz Szent Péter szerint „sok ember félelme nagyobb a kelleténél, mert emberi segítséget keres, nem istenit.”

Az Úr a mi Segítőnk. Engedjük, hogy hordozza lelkünket!

DECEMBER 22.

3. ADVENTI HÉT PÉNTEK

1Sám 1,24-28; 1Sám 2,1,4-8; Lk 1,46-56

*„Nagyot tett velem a Hatalmas, és Szent az ő neve.
Irgalma nemzedékről nemzedékre az istenfélőkkel marad.”
(Lk 1,49-50)*

Talán bele sem gondolunk, mennyire egyet tudunk érteni Mária kijelentésével. „Nagyot tett velem a Hatalmas.”

Ha csak egy este végiggondolom a napomat, (bármilyen is volt az,) és mérlegelem, a naphoz mennyit adtam hozzá én, és mennyit Ő, azt hiszem, eléggé eltolódna a mérce Isten irányába.

Az irgalomról nem is beszélve.

Mennyire vagyok hajlandó teljesen szótlánul elengedni másnak a vétkét?

Mennyire vagyok hajlandó elfogadni a tényt: Isten ezt teszi az emberiség ÖSSZES bűnével?

Tudom, hogy nagyon nem egyszerű dolog szembenézni saját hibáinkkal, szégyellnivaló tetteinkkel.

De gondoljunk bele! A Hatalmas irgalmaz. Minek akarnánk mi jobban tudni?

Tapasztalhatjuk azt is, mennyire felemelő érzés egy-egy szentgyónás után lenni. Valóságosan sugárzik az ember.

Javaslom, hogy ha még nem végezted el karácsonyi szentgyónásodat, igyekezz megtenni így advent utolsó napjaiban! Csak ajánlani tudom...

Mal 3,1-4.23-24;Lk 1,57-66

„Nézzétek, elküldöm hírnökömet, hogy elkészítse előttem az utat.” (Mal 3,1)

A Megtestesülés misztériumának kapujában állunk. Isten meghívott minket, hogy egy közösséget vállaljunk születendő Gyermekeivel. Szent terve részeként az utóbbi hetekben felkészített minket, hogy méltón léphessünk be hozzá. A mai napon annak ünnepében vehetünk részt, hogy az előkészületnek mi is a részesei lehettünk.

Jézus Krisztus a csendes várakozásunkból fog megszületni miértünk. Isteni életével fog megajándékozni minket. Ezért a kegyelemért nem buzgólkodhatunk eléggé, a ránk bízott minden javunkkal meg kell mutatnunk, hogy rátermettek vagyunk meglátnunk Őt, találkozni Vele! Ahogy a meghívást kétkedéssel fogadó Zakariás főpap esetében is, úgy bennünk is bizonytalanság lehet úrrá, ha hitünkben elgyengülünk. De hírnökei által Isten utat mutat számunkra: papját mindaddig csendességgel büntette, amíg hitében meg nem erősödött, nem szólalhatott meg. Valóban büntetés volt ez, vagy mi is csak szívünk csendjében tudjuk igazán meghallani a hitünket felerősítő üzeneteket?

Megteremtettem-e az alkalmat, lelkem békéjéért a Jézussal való találkozáshoz?

2Sám 7,1-5. 8b-12.14a. 16; Róm 16,25-27; Lk 1,26-38

„...az egyedül bölcs Istennek legyen dicsőség Jézus Krisztus által örökkön-örökké! Amen.” (Róm 16,27)

Az Advent Isten világüdvözítő tervének teljesülését mutatja be, kezdve az eszkatologikus ígéretektől, a prófétai jóvendöléseken keresztül Keresztelő János kiválasztásáig, és fogantatásának bejelentéséig, amelyben fellépése és működése már kódolva jelen van. Ebben a folyamatban minden annyira egyértelmű, Isten valójában kijelentéseket tesz, akaratát tervszerűen érvényesíti. Izrael sorsa, mint előkép és modell Isten cselekvésének biztos tere. Isten döntése az egyetemes emberiség megváltására egészen következetes és pontos. És mégis Advent végén, az utolsó vasárnap üzenetében Isten mintegy burkolt kérdést tesz fel Máriának: akar-e a Messiás és Üdvözítő anyja lenni? Beleegyezik-e abba, hogy rajta keresztül szülessen világra az Úr? Jóváhagyja-e azt, amit Isten nemcsak vele tervezett el (szepültelen fogantatásától kezdve), de a népével és az emberekkel úgy általában? Isten egy egész történelmen keresztül használja az embert, aki hisz. Szövetséget köt, feladatot és törvényt ad, segít, hogy az embernek erőnléte legyen, miközben halad a kijelölt cél felé. A terv véghezvitelét megelőzően pe-

dig rákérdez egy fiatal nőre: vállalod, megengeded, lehet így? Isten alázata oly sokféleképpen mutatja be önmagát. Advent is ezt ragadja meg: az idők teljességében egy asszony beleegyezésére, akaratára, partnerségére bízta rá Magát. Isten mindent olyan gondosan előkészít. De a vége előtt mindig megkérdezi: akarjuk, hogy azt tegye velünk, ami egész életünkben titkosan el van rejtve, amiért létezőnk, ami az eljövendő beteljesedés záloga? Mert a döntőt mi mondjuk ki.

Iz 52,7-10; Zsid 1,1-6; Jn 1,1-18

„És az Ige testté lett, és közöttünk lakott.” (Jn 1,14)

Karácsony ünnepe... A szenteste és az éjféλι mise elmúltával, íme, egy teljes ünnepnap, melyen Krisztus megtestesülését ünnepeljük. Most ne érdekeljen a karácsonykor kihagyhatatlan *Reszkessetek betörők* vagy valami vicces, de semmitmondó film! Most ne érdekeljen a mindent magunkba tömő lakmározás! Ne légy ebben az időszakban sem kanapé-keresztény, aki csak önmaga körül forog! Ezek olyan dolgok, amelyek nem hoznak lelki feltöltődést, csak elpuhulást és Istentől való eltávolodást. Karácsony napja elsősorban benső, lelki igazságról szól: Isten hús-vér emberré lett érted. Ezt helyezd napod középpontjába. Kérd Istentől, hogy ez ne csak kimondott igazság legyen, hanem a Szentlélek által adatott benső tapasztalat! Ha szeretnéd megérezni Isten irántad való szeretetét, szakíts időt a csendre! Képzletben helyezd magad a betlehemi barlang jászola elé, és nyugodtan, rohanás nélkül szemlélj a baba-Istent. Szólitgasd őt, beszélj hozzá, kérj tőle, dicsőítsd őt, míg Isten Lelke be nem von az ő valóságos jelenlétebe a hit által. Ebben a jelenlétben fog lelked mélye feltöltődni és új lendületet nyerni.

Ugye nem sietsz tőle sehová, mint oly sokszor a hétköznapiakban?

ApCsel 6,8-10; 7,54-59; Mt 10,17-22

„Mert hisz nem ti fogtok beszélni, hanem majd Atyátok lelke szől belőletek”(Mt 10,20)

Isten már a teremtésben szólt. Szava által jött létre az egész teremtett világ. A kezdetkor az Ő lelle bebegett a vizek felett, és ugyanazt a lelket lehelte az emberbe is. Az Atya lellét adta nekünk, bennünk van, mint különleges és csodálatos erő, amely bátorít és előre visz a nehéz helyzetben. Ez a lélek töltötte be István diakónust is, aki bátran kiállt Jézusba vetett hite mellett, és a lélek erejével a vég-sőkig kitartott. Ellenfelei hiába vitatkoztak ellene: a bölcsességgel és a Lélelkel, amivel szólt, nem tudták felvenni a harcöt. És amikor a főtanács elé hurcolták, olyannak találták az arcát, mintha angyalé lett volna, mert teljesen átitta az Atya lelke. Az igazság mellett tett tanúságot, és ártatlanul állt vádlói előtt. Sokszor mi is érezhetjük hasonló helyzetben magunkat, amikor hitünk-ről való tanúságtételünket nem fogadják el, Jézus miatt üldöznek, kigúnyolnak minket munkahelyünkön, otthon családjainkban. Olyan emberek is megtehetik mind- ezt, akiktől éppen nem vártuk volna. Ez az üldöz- tés a kereszténységünk természetes velejárója. Nem értenek meg bennünket, mert még nem nyitott a szívük. Nekünk kell alázattal elfogadnunk és türel-

mesen imáinkban hordozni őket. Szeretni akkor is, amikor nem tudunk, amikor gyengék vagyunk, el- viselni a másik piszkálódását, bántását. A mi gyen- geségünk Isten erőssége bennünk, lehetőség arra, hogy segítségül hívjuk az Ő lellét, mert magunktól semmit sem tehetünk. A Lélek ereje adja meg szá- munkra a kitartást a mindennapi próbákban, csak általa tudunk maradandó gyümölcsöket hozni.

Amikor hitem miatt bántanak, hívom-e Isten segítségét? Tudok-e üldözöimért imádkozni?

1Jn 1,1-4;Jn 20,2-8

„Örüljetek, és örömtők teljes legyen.” (1Jn 1,4)

Mitől lesz boldog az ember? Egész életünk nem szól egyébről, minthogy keressük a saját boldogságunkat. Ha megkérdezzük valakit, hogy boldog-e, különféle válaszokat kapunk kérdésünkre. Valaki azt válaszolja, hogy ő boldog, mert van egy szép háza, jó autója, nincs anyagi gondja, tehát boldog. Más úgy vélekedik, hogy vannak barátai, nagy családja, akkor minden rendben van, ő boldog. Ha csak ezt a két választ nézzük meg, akkor könnyen észrevehetjük, hogy egy fontos dolog mindkettőből kimaradt: ez nem más, mint az Isten.

A napokban ünnepeljük Jézus Krisztus születését. Milyen nagy öröm és boldogság az a tény, hogy Isten nem hagyott magunkra, hanem elküldte egyszülött Fiát, aki magára vette emberi természetünket, és közösséget vállalt velünk. Nem más a mi boldogságunk, mint Jézus, az Élet, aki megjelent az emberiség számára. Így lesz teljes az örömünk, ahogy Szent János apostol, a mai nap ünnepeltje írja levelében.

Gondoljuk végig! Mi kell a mi boldogságunkhoz? Túlmutatnak-e vágyaink és boldogságunk forrásai evilági, földi dolgokon, vagy csak ezekhez ragaszkodunk? Megszületik-e a mi szívünkben is Jézus, a mi Örömünk?

1Jn 1,5-2,2; Mt 2,13-18

„Ha megvalljuk bűneinket, ő hű és igazságos, hogy megbocsássa a bűnöket, és megtisztítson minket minden gonoszságtól.” (1Jn 1,9)

János írja, hogy aki világosságban jár, az igazságot cselekszik, s közösségben van Jézussal. A sötétség azonban összeférhetetlen Istennel. E tanításra példa a mai evangélium. Szent József világosságban jár, igazat cselekszik. Figyel Istenre, engedelmeskedik: még éjjel útra kel, és Egyiptomba menekíti övéit.

Heródes sötétségben jár. Távol tartja magát a megtestesülés fényétől. Hiába a csillag, a bölcsek, a jóvendölések. Haragjában eszeveszett mézárulásba kezd, vigasztalhatatlan fájdalmat okozva rengeteg embernek.

Megveregethetném a vállamat: én ilyen szörnyűséget sosem tennék. Mégis inkább elgondolkodom: életemnek mely területére nem engedtem még be a Megváltót? Lelkemnek mely üregeit zárom el a fényesség elől? Ebből fakadó bűneim nem éppoly értelmetlen cselekedetek-e, mint Heródes gyermekgyilkossága?

Jézus ügyéért meghalt Aprószentek! Könyörögjétek értem, hogy a Krisztusban földre szállt mennyei világosság töltsé be lelkem minden zugát, s tisztítsa meg minden gonoszságtól! Ámen.

1Jn 2,3-11; Lk 2,22-35

„És világít az igazi világosság.” (1Jn 2,9)

A mai napon az evangéliumban már a kis Jézus bemutatásáról hallunk. A zsidók törvénye szerint a 40. napon be kellett mutatni az újszülöttet a templomban. Mária és József megtartották a törvényt. Vajon mi megtartjuk-e Jézus tanításának törvényét? Mi az Úrnak szenteljük-e életünket? Bár nekünk nem adatott meg az, ami Simeonnak, hogy szemünkkel lássuk a gyermek Jézust, mi már ismerjük azt, amit a felnőtt Jézus tanított élete példájával. Ez számunkra az „igazi világosság”, melyről a János levélben is olvashatunk. A mai szentírási üzenetek arra hívnak minket: adjuk át szívünket Jézusnak, és akkor minden homályosságunkkal, fájdalommal együtt is betölt minket az Ő Fénye.

Ahogy a karácsonyi énekekben énekeljük még ezekben a napokban is: „Betlehemi csillagodat ragyogtasd nekem, ki e sötét lelki éjben jászlad keresem...”

Kész vagyok-e a bennem lévő félelemmel, sötétségekkel együtt elindulni a testvéri szeretet útján a közénk jött Világosság felé?

1Jn 2,12-17; Lk 2,36-40

*„Csak aki Isten akaratát teljesíti, az marad meg örökre.”
(1Jn 2,17b)*

Atyánk teljesen új perspektívába helyezte életünket azzal, hogy elküldte értünk Egyszülött Fiát, Jézust. Ami eddig volt, az megújult, a régít felváltotta az új, a nagybetűs Új – jobban mondva megváltotta azt. A Fiú tökéletes képe az Atyának, a Fiú tetteiben, szavaiban, már gyermekségében is Őt mutatja meg számunkra.

Az Atyaisten annyira alázatos, annyira nagyszerű, hogy gyermekként közénk jött annak lehetőségével, hogy akár kézbe vehessük Őt. A Fiúban ennyire közel jön hozzánk, megérint minket. Az üdvtörténet folyamán Isten számos alkalommal kimutatta, hogy mi, emberek mennyire fontosak vagyunk számára. Üdvözíteni szeretne minket, megtartani minket örökre.

Ehhez a folyamathoz persze kellünk mi is. Az üzenet Jézusban megérkezett hozzánk.

A kérdés csupán az, hogy meghalljuk-e, életre váltjuk-e? Irányt váltunk-e? Részesei leszünk-e annak a változásnak, amelyet Jézus közénk hozott?

DECEMBER 31. VASÁRNAP
SZENT CSALÁD ÜNNEPE

*Sir 3,3-7. 14-17a v. Tër 15,1-6; Kol 3,12-21 v. Zsid 11,8.
11-12. 17-19; Lk 2,22-40*

*„Bármit mondtok vagy tesztek, mindent az Úr Jézus ne-
vében tegyetek! Így adjatok bálát általa az Atyaistennek!”
(Kol. 3,17)*

Egyházunk az év utolsó vasárnapját a családnak szenteli, és a Szent Családot állítja élénk követendő példaként. Hogyan élte meg a Szent Család az első Karácsonyt? Vegyük sorra, hogy nekik mit jelentett a betlehemi esemény?

Jézus számára: Sokat beszélnek arról a szakemberek, hogy milyen traumát jelent a magzat számára a születés. Az anyaméh védettségéből és biztonságából szinte kiszakítják a magzatot életveszélyes körülmények között. Jézus is ezt élte meg fizikailag. Ha ez ilyen nagy trauma volt neki, akkor hogyan élhette meg azt, hogy az isteni Ige végtelen szentháromság-közösséget egy pelenkázásra váró csecsemő körülményei korlátozzák? E kettő közül melyik volt a nehezebb számára?

Mária számára: Miután Jézus foganása miatt konfliktusba került Józseffel, egy újabb megpróbáltatás következett. Bizonyára, mint minden gondos édesanya, Mária is előkészítette a születendő gyermek részére a szükséges dolgokat, és majdnem mindent otthon kellett hagynia. Nem volt elég a vá-

DECEMBER 31. VASÁRNAP
SZENT CSALÁD ÜNNEPE

randóság gondja, fáradalma, meg kellett élnie az emberi megnemértést, kirekesztettséget.

József számára: Ő is konfliktusba került. Egyrészt, mint állampolgár teljesítenie kellett a császári rendeletet: el kellett mennie Názáretből a több napi járásra lévő származási helyére, Betlehembe, hogy összeírják. Másrészt, mint családapa, gondoskodnia kellett a várandós feleségéről és majd a születendő gyermekről.

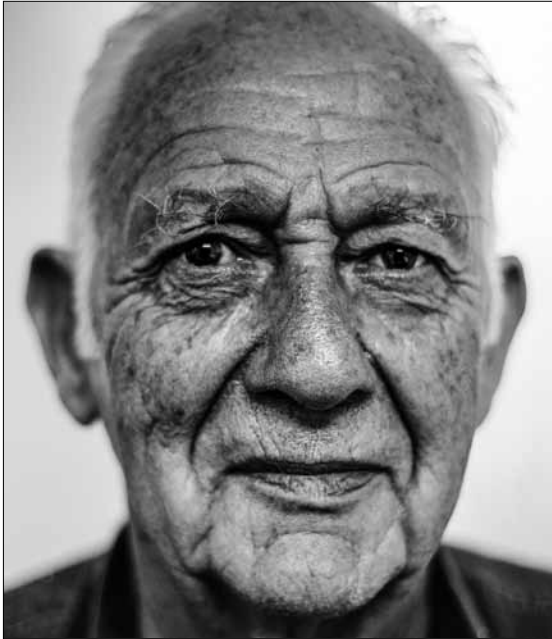
Ezekből a konfliktusokból egymást segítve tudtak valamennyien jól kijönni. Ha nem is éppen ilyen, de hasonló helyzetekbe kerülhetünk mi is, amelyekben a megoldás hozzájuk hasonlóan az összefogásból és együttértésből fakadó segítség.

A mai nap egyben hálaadás az elmúlt évről is. **Hogyan értékeltük ennek az évnek a sikereit, eredményeit, és hogyan magyarázzuk a kudarcait?**

Az év vége figyelmeztet bennünket az új kezdetre. Előre is kell tekinteni, célokkal, tervekkel kell belépni az újesztendőbe. Holnap is feladatok várnak rám. Fényt, szeretetet kell vinnem egy különös világba. Ebben erősítsen a Szent Család példája, ahova Isten törekeny valójában ennyire közel jött hétköznapjainkhoz. Múltunkat bízzuk irgalmára, jelenünket szeretetébe, jövőnket pedig gondviselésére.

2018. JANUÁR 1. HÉTFŐ
ÚJÉV, SZŰZ MÁRIA, ISTEN ANYJA

Szám 6,22-27; Gal 4,4-7; Lk 2,16-21
„Ó, Mária, Isten anyja, énnekem is jó anyám...”

Fiatal édesanyával, s felcseperedő kisgyermekével találkozáskor gyakran tapasztaljuk az anyuka bátorító magatartását gyermeke felé. Biztatja a kicsit, hogy menjen oda a másikhöz, s alakuljon ki egy szép kapcsolat.

Szűz Anya is hasonlóan cselekszik: Jézust adja nekünk, s azt szeretné, ha az Úr és közöttünk egyre jobb kapcsolat alakulna ki, s mélyülne szeretetünk, bizalmunk, barátságunk.

A mai nap Szűz Mária, Isten Anyja főünnepével kezdjük meg a 2018-as esztendőt.

Merjük-e bizalommal egész évre kérni az Ő anyai segítségét?

Bátran kérhetem a magam számára, hogy Jézust adja nekem, s engem is vezessen Jézushoz, hisz *Mária énnekem is jó anyám.*

Emléknap: Nagy Szent Vazul és Nazianzi Szent Gergely

1 Jn 2,22-28; Jn 1,19-28

„A pusztában kiáltó szó vagyok...” (Jn 1, 23)

A kiáltás mindig figyelemfelhívó és figyelmeztető, különösen olyan magányos helyen, mint a puszta. A pusztában elhal a hang, megtörik a szó a kopár síkságon. Ennek ellenére mégis sokan kíváncsiak a kiáltó személyére: „Ki vagy Te?”

Talán nekünk is sikerül valamit meghallanunk a hívó szavakból: „Készítsétek az Úr útját!” A készüllet viszont mindig folyamatos, nem lehet egy pillanat műve. Különlegességét az adja, hogy nemcsak az év bizonyos időszakaiban, hanem mindig lehet figyelni erre. Az Úr érkezik, megérkezett, érkezni fog ...a készülletnek még nincs vége! Az ébrenlét, a virrasztó készüllet Advent elmúltával sem hagyhat el minket.

Meghallom-e szívem pusztai csendjében a kiáltó hangot?

Átgondoltam-e, készülök-e az új évre tervezett utamra Jézussal?

Választható emléknap: Jézus szent neve

1Jn 2,29-3,6; Jn 1,29-34

„Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!”
(Jn 1,30)

Keresztelő Szent János hármastanúságot tesz Jézusról. Isten Bárányának nevezi őt, aki elveszi a világ bűneit, vagyis Jézus a Megváltó. Láttá rászállni a Szentlelket, tehát ő az, akit betöltött. Ő az, akit Isten választott, hogy a mi Messiásunk legyen. János fontos szerepet tölt be a Szentírásban. Ő készíti elő Jézus munkásságát. Bűnbánatot és valódi megtérést hirdet, „útegyengetőnek” nevezi magát. Nekünk, mai keresztényeknek is hasonlóan fontos küldetésünk van. A körülöttünk élő, még nem hívó emberek szívében, lelkében kell előkészítenünk az utat Jézus számára. Nehéz, de fontos feladat.

Készen állsz erre?

1Jn 3,7-10; Jn 1,35-42

„...nem Istentől való... aki nem szereti testvérét” (1Jn 4,3; 4,20)

Testvérek.

Milyen gyakran halljuk megszólításként, köszöntésként, a keresztény közösségre vonatkozva ezt a szót. De ki az én testvérem?

Nemcsak a vér szerinti fivérek és nővérek, nemcsak a közeli rokonok, de minden ember a testvérünk, hiszen egy az édesapánk: a Mennyei Atya. És ha testvérek vagyunk, testvéri szeretettel is kell egymás felé fordulnunk, ahogyan Ő atyai gondoskodással törődik velünk.

„...nem Istentől való... aki nem szereti testvérét” – mond kemény ítéletet Szent János, s ez főként annak tükrében igen erős mondat, ha belegondolunk, hogy a hosszú életet megélt apostol mindvégig a szeretetre biztatta – szinte utasította – hallgatóit.

Jézus első követőinek két testvérpárt hívott meg, akik kezdettől fogva egymást is vezették, kísérték. Rajtuk keresztül, velük együtt mutatta meg a testvéri szeretet szorosán vett és tágabban értelmezett megélését is, hiszen nekik nemcsak egymást, de mindenkit szeretniük kellett.

Pont úgy, ahogyan nekünk is.

1Jn 3,11-21; Jn 1,43-51

„Ne csak szóval és beszéddel szeressünk” (1Jn 3,18)

Sokszor halljuk, hogy a szavak elszállnak, és nem jelentenek semmit, csak a tettek a fontosak. A szavaknak igenis fontos szerepe van! Fülöp első dolga a Jézussal való találkozás után az volt, hogy elmondta Natánaelnek, mi történt vele. Az Úrral való találkozás maradandó, felejthetetlen élmény, mely után az ember készttetést érez, hogy továbbadja a megtapasztalt boldogságot és szeretetet másoknak. Isten kiválaszt embereket szavaival: „Kövess engem! (Jn 1,43); Neveden szólítottalak, az enyém vagy! (Jz 43,1). Mekkora öröm számunkra is, ha ismerőseink a nevünkön szólítanak, megdicsérnek bennünket, vagy kifejezik hálájukat. De a szavak hagyják a legmélyebb sebeket az emberi szívekben. Sokkal egyszerűbbnek érezzük szívességgel, kedvességgel kiengesztelni az általunk megbántott embert, mint egyszerűen bocsánatot kérni tőle.

Te vajon mindig megfelelően használod szavaidat?

JANUÁR 6. SZOMBAT URUNK MEGJELENÉSE, VÍZKERESZT

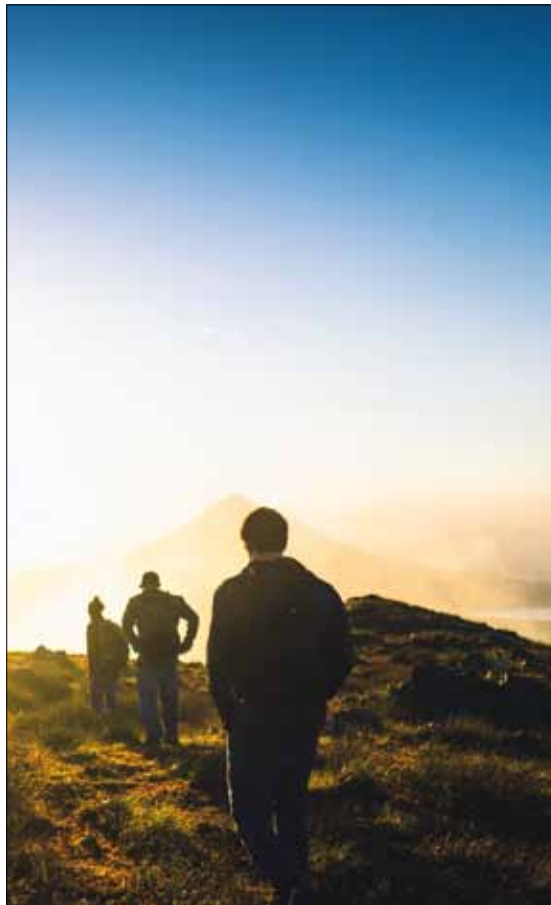
Iz 60,1-6; Ef 3,2-3a. 5-6; Mt 2,1-12

„eljöttünk, hogy hódoljunk előtte”... „és a földre borulva hódoltak neki”(Mt 2,2.11)

Abban a csendes betlehemi éjszakában Isten nyilvánkozta magát az emberiségnek. Nem a mai értelemben vett megnyerő és lehangoló módon tette ezt, hanem meztelen, gyenge emberi testben. Előtte hódolnak a napkeleti bölcsek. A hódolat az Istenhez való viszonyunk egyik legmélyebb kifejeződése. Valaki előtt leborulnom azt jelenti, hogy az egész életemmel jelen vagyok, és elé helyezek mindent, ami akkor és ott bennem van. Ez történik ma is velünk, amikor az eucharisztia kenyere előtt leborulunk, és abban imádjuk Őt. *A kenyérben benne rejlik a betlehemi gyermek. Az egyszerű búzakenyérben Krisztus. A bölcsek meglátták a gyermekben a Királyt, s mi is úgy borulunk le előtte, hogy az eucharisztia színei alatt szeretnénk meglátni benne a feltámadt, mindig velünk élő Urat.*

Uram! Eljöttem, hogy áldjalak téged és hódoljak előtted. Idehozom mindazt, amim van, és aki vagyok. Add, hogy felismerjelek életem történéseimben.

Mit hozol ma elé? Hogyan állsz meg ma előtte?

JANUÁR 7. VASÁRNAP URUNK MEGKERESZTELKEDÉSE

Penyaforti Szent Rajmund áldozópap

*Iz 42, 1-4. 6-7 v. Iz 55,1-11;
ApCsel 10,34-38 v. 1 Jn5,1-9; Mk 1,7-11*

„Eljött Jézus a galileai Názáretből, és János megkeresztelte őt a Jordánban.” (Mk 1,9)

A názáreti Jézus megmutatja az embernek magát az embert. Ahogy a Jordán vizébe leereszkedik, úgy ereszkedett le a romlandó emberi testbe is. A mai ünnep nem más, mint epifánia, vagyis Karácsony és Urunk megjelenése (Vízkereszt) ünnepének, misztériumának egy újabb dimenziója. Mert epifánia annyit tesz: felfénylés, megjelenés, megnyilvánulás, feltárlás. S ami a legmeglepőbb, mindez a *„bűnös testhez hasonló alakban”* (Róm 8,3) történik, vagyis Isten Jézus emberségével együtt az én törekénységemet és szétszakítottságomat is a megváltás szolgálatába tudja állítani. Szent Pál - talán az egész Szentírásban a legrámaibb módon - így fejezi ezt ki: Isten *„azt, aki nem ismert bünt, bűnné tette értünk...”* (2Kor 5,21). Ezért mondhatjuk Szent II. János Pál pápával: *„Isten útja az ember.”* Mert az emberben - bennem is, embertársamban is - felfénylik Isten jelenléte. Másként fogalmazva: képessé válhatok az emberben fölfedezni és imádni Istent. S nem ez lenne egyébként a felebaráti szeretet magva

JANUÁR 7. VASÁRNAP URUNK MEGKERESZTELKEDÉSE

is? Vagyis segíteni egymást, hogy vétkeink ellenére fölfedezzük másokban és önmagunkban is Istent.

Jézus a Jordán partján a bűnösök szürke tömegéhez csatlakozik, alámerül, egészen lehajol hozzám is, mint az utolsó vacsorán a lábmosás alkalmával. Igent mond Isten akaratára, igent mond rám, és szolidaritást vállal minden emberrel. Isten dicsőségének hatalma úgy növekedett, hogy Jézus eltűnt és a legalacsonyabb helyre szállt alá.

A mai ünnep segíthet a maga teljességében szemlélünk Jézust: nem úgy, mint valami zseniális embert, nem úgy, mint tökéletes eszményképet vagy sztárt, hanem úgy, mint örömmel és kudarcokkal, hálával és megrázkódtatásokkal teli személyt, aki *„egészen Más”,* mégis Ő a *„szeretett Fiú”,* aki közel van hozzám, *„bensőbb közelségben, mint én önmagamhoz”* (Szent Ágoston).

Hogyan, miben tapasztalom meg Isten jelenlétét másokban és önmagamban?

Szerzők névsora

Balogh Istvánné	Ördögh Szilvia
Balogh Ottó	Pálfai Zoltán
Bartus Ervin	Reisz Mariann
Engi Vera	Serfőző Levente
Gábor Tamás	Szalai István
Ilyés Lóránd Tibor	Szögi Ildikó
Jancsó Brigitta	Szucsán Bettina
Kovács Zoltán	Tánczos Eszter
Köllő Sándor	Tóth Evelin
Lengyel András	Tóth Imre
Liszkai Tamás	Tóth László
Lőrincz Dávid	Tóth Zsanett
Márton Gábor	Trója Tímea
Mázás Orsolya Marianna	Varga Balázs
OP	Veréb László
Nagy Tibor	Véróné Erzsziák Beáta
Oláh János Ede	Vigh Andrea
Ördög Andrea	Zsoldi Lajos

IPC

ifjúságpasztorációs iroda

Szeged - Csanádi egyházmegye

[www.facebook.com/
ifjusagpasztoraciosiroda](https://www.facebook.com/ifjusagpasztoraciosiroda)

<http://www.ipcszeged.hu/>

